

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa J. J.

przeciwko A. T. o zapłatę

i z powództwa wzajemnego A. T.

przeciwko J. J.

z udziałem interwenientów ubocznych po stronie powoda wzajemnego

Przedsiębiorstwa [...] sp. z o.o. w Z. i T. & Co. sp. z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 lutego 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego (powoda wzajemny)

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 sierpnia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, mający na celu ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących strony. Interes prywatny skarżącego uwzględniany jest tylko o tyle, o ile może stać się podłożem interesu ogólnego. Dlatego nie każda skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Założenie spełnienia wymagań

zawartych w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. realizowane być może przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających spełnienie publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej, które przewidziane zostały w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący wniósł o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 sierpnia 2014 r., podnosząc, że zachodzi przesłanka wskazana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., tj. że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a mianowicie art. 89 k.c. oraz 93 § 1 k.c.

Podniósł również, że w zakresie części zarzutów skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd drugiej instancji nie odniósł się do wszystkich zarzutów apelacji, w szczególności do zarzutu naruszenia art. 212 k.p.c. oraz błędu w ustaleniach faktycznych, co stanowi oczywista obrażę art. 378 § 1 k.p.c.

Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć oraz że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008, I CSK 111/08; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11; z dnia 4 kwietnia 2012 r., III SK 39/11; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11 – nie publ.).

Analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jego uzasadnienia, a także uzasadnień orzeczeń sądów obu instancji, nie daje podstaw do uznania, że rzeczywiście wystąpiła wskazana przez skarżącego powyżej przesłanka. Formując pytania, skarżący odniósł je do art. 89 k.c. i 93 k.c., podczas gdy przepisy te nie stanowiły przedmiotu zarzutów apelacji i przedmiotu rozważań Sądu drugiej instancji.

W odniesieniu do drugiej przesłanki należy przypomnieć, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika

z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność swojej skargi, przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa, prowadzącym do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, nie publ.).

Niewątpliwie powinność rozpoznania sprawy w granicach apelacji oznacza między innymi nakaz wzięcia pod uwagę, rozważenia i oceny wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów i wniosków a nierozpoznanie zarzutów apelacji stanowi obrazę art. 378 § 1 k.p.c. Wskazana jednak podstawa oczywistości zasadności skargi nie zachodzi. Formując podstawę skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., oraz uzasadniając ją, skarżący nie wskazał na czym ma polegać wpływ wskazanego uchybienia Sądu drugiej instancji na wynik sprawy. Nie można zatem uznać, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.).

aj

I.n